

Arrest

nr. 321 108 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X X, X en X op 3 mei 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, S.K.T., – die reeds werd erkend als vluchteling in Soedan en in Italië – en haar vijf minderjarige kinderen dienden op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker, S.M.I., – die ook reeds werd erkend als vluchteling in Soedan en in Italië – diende op 14 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 9 januari 2023 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissingen waarbij verzoekers' verzoeken om internationale bescherming onontvankelijk worden verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekers dienden, via een op 8 februari 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 298 883 van 18 december 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 9 januari 2023.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 maart 2024 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 28 maart 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van S.M.I. en S.K.T. een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die S.M.I. op 2 april 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [M.I.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/12/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13.09.2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn vijf minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de

keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun vijf minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Voorts verklaarde betrokkene dat een meerderjarige dochter legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene en zijn gezin genieten echter al internationale bescherming in Italië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde momenteel in goede gezondheid te verkeren, maar eerder longproblemen en psychologische problemen hebben gehad in Italië. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem/haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij/zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij/zij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 27.03.2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat S.K.T. op 2 april 2024 ter kennis werd gebracht en waarop ook haar vijf minderjarige kinderen staan vermeld, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [K.T.]

voornaam : [S.]
[...]
nationaliteit : Eritrea
+ 5 kinderen
[S.M.Wa.] [...]
[S.M.Muh.] [...]
[S.M.We.] [...]
[S.M.Mur.] [...]
[S.M.Me.] [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/12/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 11/08/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met [...]haar vijf minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Voorts verklaarde betrokkene dat een meerderjarig dochter legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene zelf geniet echter al internationale bescherming in Italië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en haar familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 27.03.2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de bestreden beslissing werd op 3 mei 2024 ingediend door de ouders van Wa.S.M. Op 16 november 2024 is Wa.S.M. echter meerderjarig geworden, zodat zijn ouders hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. Wa.S.M. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 52/3, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 30 juni 2020), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hun betoog luidt als volgt:

"[...]

1. In casu

➤ *Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidbeginsel*

Betreffende de medische toestand van Meneer [M.I.], stelt de beslissing genomen voor hem:

“Betrokkene verklaarde momenteel in goede gezondheid te verkeren, maar eerder longproblemen en psychologische problemen hebben gehad in Italië. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem/haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij/zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij/zij reeds internationale bescherming geniet.”.

Het blijkt bijgevolg dat verwerende partij kennis heeft van medische problematiek van geeft toe in haar beslissing niet over alle nuttige informatie te beschikken om zich te kunnen uitspreken over een mogelijke problematiek dat de verwijdering naar Italië zou kunnen hebben gelet op de medische toestand.

In de mate dat een bijlage 13quinquies genomen is op initiatief van de verwerende partij, kan het moeilijk aan de verzoekende verweten worden dat zij niet spontaan deze medische stukken aan de DVZ heeft voorgesteld.

Het feit dat er geen medische aanvraag werd neergelegd is in casu geen relevante motivering, gezien het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de analyse conform artikel 74/13 van de vreemdelingewet niet per se gelijk zijn.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar zorgplicht geschonden, samen gelezen met de motiveringsplicht.

➤ *Derde onderdeel: schending van het hoger belang van de kinderen en van de motiveringsplicht*

Bestreden beslissing genomen ten opzichte van de eiseres en haar vijf kinderen stelt, betreffende het belang van de kinderen:

“Betrokkene verblijft in België met [...]haar (sic) vijf minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar”.

Deze motivering is gestereotypeerd en de verwerende partij neemt geen rekening met de elementen die werden uiteengezet in de aanvraag tot verblijf en in de actualisatie van 12 januari 2024 en die wijzen aan dat een weigering van verblijf een schending van het belang van de kinderen zou volgen.

Het blijkt bijgevolg dat de documenten met betrekking tot de scholing in het Frans van de vijf minderjarige kinderen van de eisers niet onderzocht werden, terwijl in de aanvraag tot verblijf het werd uitgelegd:

“De vijf kinderen gaan alleen naar school in België. Uit hun evaluaties en puntenlijsten kan worden afgeleid dat ze erg hun best doen om de taal te leren en om goede punten te behalen op hun respectievelijke scholen (stukken 7-14).

[...]

De vijf jonge kinderen dwingen het Belgische grondgebied te verlaten zou bovendien betekenen dat zij midden in het jaar naar een nieuwe school zouden moeten gaan, in Italië, een land waar ze riskeerden op straat terecht te komen of van hun ouders gescheiden te worden. Het is moeilijk aan te voeren dat dit in overeenstemming zou zijn met artikel 8 EVRM en het hoger belang van de kinderen.

De kinderen dwingen naar een nieuwe school in Italië te gaan, zou onevenredig zijn met de inrichting van hun privéleven, met inbegrip van hun schoolopleiding in België. De school is een tweede thuis. Kinderen ontwikkelen zich daar; zij vormen banden die voor hen van groot belang zijn; zij leren volgens een bepaalde leer, enzovoort” (aanvraag tot verblijf).

En in de actualisatie van 12 januari 2024:

“Ik dank u om te noteren dat de kinderen nu al 2 jaren en half in België studeren. Ze zijn nu in het gewone onderwijs, gezien zij de Frans[e] taal hebben kunnen leren. Zoals uitgelegd in het verzoek, hadden zij in Italië de Italiaanse taal niet kunnen leren: zij zijn aangekomen een paar maanden voordat de COVID pandemie ontbreekt. Tijdens de lockdown, mocht zij niet meer naar school gaan en gezien zij geen computer of internet verbinding, mochten zij niet de school verder volgen.

Een terugkeer naar Italië zou als gevolg hebben een onderbreking van hun scholing, in het Frans, terwijl zij vanaf het begin zouden moeten leren, zonder kennis van de Italiaanse taal.

Toen de kinderen in België zijn aangekomen, in de zomer van 2021, bevonden zij zich in een moeilijke psychologische toestand. De moeilijke levensomstandigheden hebben hun enorme stress bezorgt” (actualisatie 12 januari 2024).

De beslissing houden geen motivering in, zelfs impliciet, over de problematiek van de taal: het feit dat de kinderen nu goed Frans spre[ken], zodat zij het gewone onderwijs kunnen volgen, terwijl zij de Italiaanse taal niet hebben kunnen leren, gelet op de COVID-19.

Het feit dat hun verblijf precair zou zijn spreekt niet tegen het feit dat ondertussen de kinderen naar school zijn gegaan. De minderjarige kinderen zijn bovendien niet aan de basis van de beslissing om in België zich te vestigen. Verzoekers hadden bovendien verdedigbare gronden om hun verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, gelet op wat zij in Italië hebben meegemaakt, gelet op het feit dat Uw Raad in bepaalde zaken waarin er sprake was van kwetsbare profielen, beslissing van niet-ontvankelijkheid had vernietigen, maar evenals gelet op het feit dat hun meerderjarige dochter, die ook een bescherming in Italië had verkregen, in België als vluchteling werd erkend.

Ten einde, is de motivering ter verwijzing naar het feit dat de kinderen van hun situatie van hun ouder zouden volgen en bijgevolg niet gescheiden zouden zijn, geen adequate motivering, gezien huidig beroep wordt evenals ingediend ten opzichte van de ouders en familie en geheel vormt.

➤ *Vierde onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM – situatie ten opzichte van Mevrouw [H.S.M.]*

Betreffende het familieleven in België, stelt de beslissingen:

“Voorts verklaarde betrokkene dat een meerderjarig dochter legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene zelf geniet echter al internationale bescherming in Italië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en haar familieleden in Europa worden verdergezet”.

Tot staving van hun aanvraag tot verblijf wezen verzoekers tot de specifieke relatie tussen de eisers en hun meerderjarige dochter, als volgt:

“Daar komt nog bij dat de eisers één volwassen dochter hebben, [H.S.M.]. Zij en haar man werden in België als vluchtelingen erkend. In augustus 2022 kregen zij een eerste kindje samen. Oorspronkelijk woonden ze allen samen in het opvangcentrum te Spa. Na verloop van tijd konden [H.S.M.] en haar man naar een sociale woning verhuizen. Aangezien het gezin echter veel had meegemaakt samen, zowel in Soedan als in Italië, zijn ze erg gehecht aan elkaar. Ze hebben elkaar nodig voor steun. Tijdens de zwangerschap van haar

dochter, stond mevrouw [K.T.] steeds aan haar zijde. Ook nu nog, bezoekt zij haar op zeer regelmatige basis, onder andere om haar te helpen met de baby. De gezinnen rekenen op elkaar. Dit alles blijkt uit de getuigenis van [H.S.M.] (stuk 15). De minderjarige kinderen van de eisers willen evenmin als hun ouders gescheiden worden van hun oudere zus en hun neefje.

Deze elementen moeten bij de belangenafweging ernstig in aanmerking worden genomen. Niet alleen omdat deze elementen het privéleven van de eisers vormen, maar meer nog omdat het om het privéleven van de vijf jonge kinderen gaat.

Een terugkeer naar Italië zou bijgevolg een belangrijke inmenging vormen in het familieleven van de eisers, maar ook in het leven van hun volwassen dochter en haar man, en hun pasgeboren kleinkind”.

In haar brief, legde Mevrouw [S.M.]:

J'ai absolument besoin de la présence de ma mère, surtout après avoir eu mon enfant. Je ne sais pas par exemple quand il a faim, s'il est malade...

On a fait face à beaucoup de problèmes depuis le soudan et aussi quand on est arrivé en Italie. Le fait que l'on soit ensemble nous a permis d'affronter tous ces problèmes.

*Depuis ma grossesse, en plus du suivi social et médical que j'ai eu, ma mère m'a soutenu et donné les conseils nécessaires afin que tout se passe bien. De ce fait, elle était presque tout le temps présente à mes côtés,
[...]*

Par la suite, nous avons été transférés (mon mari et moi) au logement géré par le CPAS de Martelange. Vu mes inquiétudes, et craintes par rapport à la grossesse, ma mère est venue à plusieurs reprises pour s'occuper de moi.

Ma mère a aussi assisté à l'accouchement à l'hôpital car j'ai accouché avec césarienne. Après l'accouchement, elle est restée 2 semaines à la maison pour s'occuper de nous. Elle est aussi revenue à la maison plusieurs fois pour s'occuper de mon bébé.

Avec le temps, mon bébé s'est aussi beaucoup accroché à sa grand-mère. Car elle est souvent à ses côtés.

[...]

Si mes parents doivent retourner en Italie, la situation va être très difficile et insoutenable pour nous. Les conditions précaires qu'on avait en Italie ne nous ont jamais permis d'avoir une vie correcte, Aussi, on ne pourrai pas se voir.

On est une famille unis et soudées. On a dû faire face à beaucoup d'épreuves dans la vie.

Verwerende partij heeft geoordeeld, hoewel zij dit niet heeft toegelicht, dat er geen sprake was van inmenging in het familieleven, aangezien verzoekers en hun dochter volwassen zijn en dat er geen sprake is van banden van afhankelijkheid.

De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom de aangevoerde elementen, die betrekken hebben op de specifieke band tussen de eisers, hun dochter, hun minderjarige kinderen en hun klein[kind], gelet op hun specifieke situatie, geen “bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen” zou vormen.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aangezien zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing toegelicht dat verzoeker op 13 september 2021 het Rijk binnenkwam zodat de hem toegestane verblijfstermijn van negentig dagen is overschreden. In de tweede bestreden beslissing heeft verweerder verduidelijkt dat verzoekster op 11 augustus 2021 het Rijk binnenkwam en de haar toegestane verblijfstermijn van negentig dagen evenzeer is overschreden. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt ook dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechts-middelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoekers kunnen zij niet worden gevolgd in hun betoog dat de motivering van de bestreden beslissingen stereotiep is. Ten overvloede dient ook te worden geduoid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Tevens moet worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekers houden derhalve onterecht voor dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder, waar hij stelde van oordeel te zijn dat hun meerderjarige dochter geen deel uitmaakt van hun gezin, niet bijkomend uiteenzette waarom hij meende dat er *“geen bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overschrijden”*. Zij tonen dit ook niet aan door uiteen te zetten dat verweerder – die aangaf voorrang te geven aan de gezinseenheid – niet bijkomend heeft verduidelijkt waarom hij het feit dat hun kinderen de Franse taal machtig zijn en de Italiaanse taal nog niet konden aanleren niet beschouwt als een belemmering om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die verzoekers ook geschonden achten – legt, zoals reeds gesteld, verweerder de verplichting op om, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Verweerder motiveerde immers uitdrukkelijk en uitvoerig waarom hij oordeelde dat het hoger belang van het kind, verzoekers' gezins- en familieleven en hun gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan. Door uiteen te zetten dat zij niet akkoord gaan met verweerders argumentatie tonen verzoekers niet aan dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting werd genegeerd en deze bepaling werd geschonden.

3.2.3. Verzoekers voeren verder in wezen aan dat verweerder onterecht oordeelde dat het hoger belang van het kind, verzoekers' gezins- en familieleven en hun gezondheidstoestand geen belemmering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij de bestreden beslissingen niet deugdelijk voorbereidde.

Allereerst stellen zij dat verweerder erkent dat hij niet beschikt over alle inlichtingen om zich te kunnen uitspreken over een mogelijke medische problematiek bij S.M.I. die een verwijdering naar Italië in de weg zou kunnen staan. Zij wijzen er hierbij op dat verweerder aangaf kennis te hebben van het feit dat S.M.I., in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming, stukken omtrent zijn gezondheids-toestand overmaakte aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en erop wees dat hij deze stukken niet had. Met hun betoog, waarbij zij een deel van de eerste bestreden beslissing uit zijn context halen, tonen zij echter niet aan dat verweerders betoog dat niet blijkt dat medische elementen een terugkeer naar Italië in de weg staan incorrect is of dat hij niet op grond van een deugdelijke feitenvinding tot dit besluit kon komen. De Raad wijst er hierbij op dat verweerder in eerste instantie heeft geduoid dat hij rekening hield met de actuele gezondheidstoestand van verzoeker. Hij heeft daarnaast gesteld dat hij op de hoogte was van het feit dat S.M.I., in het verleden, in Italië longproblemen en psychologische problemen

had, maar er geen elementen zijn waaruit blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Gelet op het feit dat S.M.I. vanuit Italië naar België kwam, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de gezondheidsproblemen die hij in Italië had hem niet beletten om te reizen. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat S.M.I. geen aanvraag indiende om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Van een vreemdeling die effectief ernstige gezondheidsproblemen heeft en die wordt bijgestaan door een advocaat kan nochtans worden verwacht dat hij een dergelijke aanvraag indient. Het feit dat S.M.I. dit niet deed toont aan dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij actueel een ernstig gezondheidsprobleem heeft. Verzoekers' bemerking dat de beoordeling die moet gebeuren in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet noodzakelijk dezelfde is als deze die moet gebeuren bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt niet tot een ander besluit. Verweerder heeft er verder ook op gewezen dat S.M.I. niet aannemelijk maakte dat eventuele medische zorgen in Italië niet beschikbaar of voor hem niet toegankelijk zouden zijn. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat S.M.I. reeds aangaf in Italië medische zorgen te hebben genoten. Verzoekers' betoog dat hen niet kan worden verweten dat zij zelf niet het initiatief namen om spontaan medische stukken aan verweerder over te maken doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers tonen daarenboven ook niet aan dat, indien verweerder nog bijkomende stukken zou hebben gevraagd, zij nog enig relevant document hadden kunnen overmaken, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang hebben bij hun kritiek.

Daarnaast heeft verweerder opgemerkt dat het in het hoger belang van de kinderen is om bij de ouders te blijven en dit tot gevolg heeft dat zij samen met hun ouders het land dienen te verlaten. De Raad benadrukt dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun minderjarige kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden. Door op te merken dat zij een beroep indienden voor het volledige gezin tonen verzoekers niet aan dat verweerders argumentatie niet adequaat is. Verzoekers' grief dat, wanneer zij het land moeten verlaten, hun kinderen tijdens een schooljaar van school zullen moeten veranderen en dat zij onderwijs zullen moeten volgen in een andere taal dan deze die zij in België hebben aangeleerd, laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder niet vermocht om voorrang te geven aan de gezinseenheid of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad. Verweerder heeft daarenboven weldegelijk in aanmerking genomen dat verzoekers' kinderen in België naar school gaan en dat het de voorkeur geniet om niet tijdens een lopend schooljaar van onderwijsinstelling te veranderen. Hij heeft gemotiveerd dat hij er niet toe is gehouden om de keuze van een vreemdeling om onderwijs in een bepaalde lidstaat te volgen te respecteren en hij heeft uiteengezet dat verzoekers de mogelijkheid hebben om een verlenging van de termijn die hen werd toegestaan om het land te verlaten te vragen met het oog op een vertrek tijdens een schoolvakantie of na het beëindigen van een schooljaar.

Het gegeven dat verzoekers een andere visie hebben dan verweerder en aangeven te verkiezen om in België – het land waar hun verzoek om internationale bescherming en hun aanvraag om machtiging tot verblijf werden afgewezen en waar zij dus geen legale verblijfsstatus hebben – te verblijven, leidt niet tot het besluit dat in casu geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de elementen die werden uiteengezet in een aanvraag om machtiging tot verblijf en in een actualisatie van deze aanvraag moet worden gesteld dat zij hiermee niet aantonen dat enig relevant gegeven over het hoofd werd gezien of incorrect werd beoordeeld bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen. In de mate dat het de bedoeling zou zijn van verzoekers om te verwijzen naar het feit dat zij aangaven dat zij in Italië dreigen op straat terecht te komen en te worden gescheiden van hun kinderen, dient de Raad trouwens op te merken dat verzoekers ook verklaarden tot hun vertrek in Italië opvang te hebben genoten en dat zij nooit enig bewijs aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten, die ook zijn gebonden door de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, hun kinderen effectief van hen willen scheiden. Bijgevolg kan niet worden besloten dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissingen, een bijzondere aandacht had moeten geven aan deze in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde argumentatie.

Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat een voortgezet onwettig verblijf in België, terwijl zij in Italië tot een verblijf zijn toegelaten – wat hen de mogelijkheid biedt om binnen een wettelijk kader een toekomst op te bouwen –, in het hoger belang van hun kinderen is. Zij tonen niet aan dat de levensomstandigheden in Italië voor vreemdelingen die er legaal kunnen verblijven minder goed zijn dan deze van illegaal in België verblijvende vreemdelingen die geen enkel vooruitzicht op enige verblijfstitel hebben. Hun toelichting dat hun kinderen het bij hun aankomst in België psychisch moeilijk hadden laat hier niet anders over denken.

De beschouwingen van verzoekers omtrent hun verwachtingspatroon om in België een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en omtrent het feit dat hun meerderjarige dochter een dergelijke status

werd toegekend laten evenmin toe te besluiten dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zag, geen correcte afweging maakte of de bestreden beslissingen niet deugdelijk voorbereide

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat ze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toe-gelaten. De bestreden beslissingen, die aldus geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf, kunnen daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat het gezinsleven van verzoekers in het gedrang komt. De bestreden beslissingen gelden immers voor alle leden van het kerngezin. Er blijkt verder niet dat er tussen verzoekers en H.S.M., hun meerderjarige dochter die een eigen gezin heeft gesticht, een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat, die zou toelaten te oordelen dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Het enkele feit dat verzoekers, in het raam van de familiale solidariteit, hun dochter, H.S.M., na haar bevalling bijstonden en dat zij helpen bij de opvoeding van hun kleinkind laat niet in voorliggende zaak geenszins toe te oordelen dat zij ook een gezin met hun meerderjarige dochter en haar echtgenoot en kind vormen. Hun verwijzing naar de aanwezigheid van H.S.M., en de leden van haar gezin, in België is bijgevolg niet dienstig. De bestreden beslissingen, die slechts inhouden dat verzoekers zich naar Italië dienen te begeven en die verzoekers de mogelijkheid laat om verdere contacten met hun dochter en haar gezinsleden te onderhouden, kunnen niet worden gezien als beslissingen die een miskenning impliceren van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen, mede gelet op de reeds gedane vaststellingen, met hun uiteenzetting ook niet aan dat enig aspect van hun privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen ernstig wordt geraakt. Zij maken geenszins aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.5. Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoekers niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, kan in casu evenmin worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.6. Aangezien de Raad bij arrest nr. 298 883 van 18 december 2023 het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris verwierp en uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers langer in het Rijk verbleven dan de hun toegestane verblijfstermijn van negentig dagen diende verweerder, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Tot een schending van voormelde bepaling kan dan ook niet worden besloten.

3.2.7. Verweerder heeft, conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoekers een termijn van dertig dagen toegestaan om het grondgebied te verlaten. Verzoekers tonen geen schending van voormelde bepaling aan.

3.2.8. Verzoekers laten voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij menen dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, artikel 191 van het VWEU, artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten of enige bepaling van de richtlijn 2008/115/EG is geschonden. Hun loutere verwijzing naar deze normen, zonder nadere toelichting, laat de Raad aldus niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK